

Kulakovs gatavs jauniem projektiem

Sandris VANZOVČS

Sodien komponists Juris Kulakovs svinēs savu 58. dzimšanas dienu. Ne jau tāpat vien svinēs – kopā ar *pērkonšiem* to atzīmēs koncertā *Laternu stundā*. Intervijā viņš no drosmīgiem tekstiem nebaidās, bet tāds jau viņš ir: atklāti-ba un sirsnība ir Jura lielākais trumpis.

– Sodien tava dzimšanas diena, īpašs koncerts bārā *Laternu stundā*, kas tur tāds būs?

– Es teiktu, ka šoreiz būs gan viens liels pārsteigums. Grupai *Pērkonš* un man personīgi ļoti bieži jautā, kad mums būs jaunas dziesmas. Lūk, būs, domājams, ka vismaz viens pirmatskaņojums tiešām šoreiz notiks! Nošu oriģināls ir pie (dzīvesbiedres) Līlitas Saulītes, dziesmas nosaukums ir *Mēitene*, tā ir ar Jāņa Akuratera darbiņiem. Šobrīd gan esmu arkatīgi aizņemts ar lielajiem dziesmu un deju svētkiem, par šo koncertu nav pat isti laika domāt.

– Pastāsti par projektu!

– Man ir uzticēti vairāki skandāri – tā ir mana atbildība. Pēc intervijas ar tevi ieradīsies viens no deju svētku galvenajiem horeogrāfiem, lai pārrunātu visas lietas, apspriedisim, ko esmu iedomājies. Pie tā vēl ļoti daudz darba, taču notis ir, arī demo ir.

– Paver priekškaru, ko esi sadomājis šajā sakarā!

– Uz mani gulstas atbildība par (koncerts)ovaļ trešo daļu, kuras nosaukums ir *Māras atgriešanās*. Kristības, lauku darbi, jūrniecība. Uz mani gulstas atbildība arī par mana paša slavenākā klavierskolotāja Raimonda Paula skandāru *Mānai dzimtenei* ar Jāņa Petera tekstu. Starp citu, ar šo dziesmu ir, maigi izsakoties, ļoti savdabīgi – tā ir mesta no dziesmu svētku repertuāra visos laikos, konsiljijs ir lēmis, ka nevajag asns lietus šis, vēl nāks *piekrāts gads* un tam līdzīga lietas, tāpēc tā svitrota no dziesmu svētku repertuāra, tomēr atgriezies deju svētkos. Tad man ir vēl divas strēlnieku dziesmas ar Jāņa Akuratera tekstiem. Kad vācēši tika padzīti no Latvijas, Jukums Vācietis aicīnāja dažādas radošās personības, lai viņi šo procesu izpausdzējojos un gleznās, – tas tad arī būs.

– Bet kā izpaužas šī aranžija kaut vai tevis piemērtāajā dziesmā *Mānai dzimtenei*? Tur taču viss ir jau oriģināls, tas ir šedevrs kā tāds, ko gan tur vēl var uzlabot!

– Nezinu, vai šo maz drīkstu sacīt. Man ir sadarbība ar horeografa Jāni Ergli, man bija diezgan traķa ideja (šīs dziesmas izpildīšanā) pieaicināt grupu *Skyforger*. Kāpēc ne, tieši tā! Es ar viņiem savzinājos, taču tur ir viena problēma: pasaulē ir diezgan daudz muzikālo ģeņiju, kuri nepazīst notis, *Skyforger* ir to vidū. Es ar viņiem jau savzinājos, viņi uzreiz atzina, ka ar notīm esot uz Jūs. Bet nospēlēt var tāpat, viņiem tikai šis skandārs

– Bet tu tiešām varētu vienas diennakts laikā saražot kvalitatīvu dziesmu?

– Jā, varētu. Kad aizbraucu uz savu vecāku mājām, tad mammai man parasti saka – nu, dēliņ, ko tu te slaidies, labāk uzraksti kādu dziesmu! Es viņai saku – izveic kādu dzejoli, ko vien vēlies, un desmit minūtes būs gatavs! Un ir! Vai kvalitatīvs gabals? Nu, ja mēs apūkojam mūsu slāgermūzikas aptaujas, tad nav ne vainas (*smejas*)! Bet mans vārdabūris un skatuves kolēģis Juris Sējāns ir izteicies – dabūsi pa purnu, ja kādreiz rakstīsi kaut ko tādu!

– Ja par dziesmu tekstiem runājam, manuprāt, tev pietāv Eduards Veldenbaums. Desmit kapelīkas man kešā, tās pirms nāves jānodzer – šādas frāzes katram nepiestāvētu.

– Ar šo dzejnieku ir interesanti – kad es nomiršu, pat nezinu, vai gribu gulēt blakus savam papīnam vai Veldenbaumam (*smejas*). Viņš prata kādas sešas, septiņas vai pat astoņas valodas. Kad dzejnieks gulēja uz nāves gultas, viņa draugs Eduards Treimanis-Zvārgulis ienāca istabā un ieraudzīja, ka Veldenbaums kaut ko lasa sengrieķu, franču vai kādā no tur valodā. – Kāpēc tev tas vajadzējis? Veldenbaums esot atbildējis, ja nu es gadjumā izķepurošos no šīs slimības, tas man varētu noderēt. Apbrīnotam, viņš bija tik jauns, taču tik daudz zināja! Un tas jānodzer ir mīts, jo ir saglabājusies viņa pie raksti, kuros viņš izsakās ļoti kritiski par turīgu vecāku bērniem, kuri korporācijas vienkārši visu naudu nopūtē un neko nemācās. Jā, uzskatu, ka viņa dzejolis pautais par dzeršanu bija tikai ironiska poza. Viņi Veldenbauma dzejoli – 70 vai, pēc citiem datiem, 88 – sikan mūsdienīgi joprojām. Un tie ir piepildīti ar domas spēku.

– Vai jūs abus zināmā mērā nesalsta arī pašinticināšanās tendence? Viņš deva līdz grīdai, tu arī sevi nesaudzē. Varbūt arī šādā zinā jūs jūtaties dvēseliski tuvi?

– Iespējams, tā arī ir. Grēks pret septīto baušli – lēnā pašnāvība, pašinticināšanās. Jā, tā ir, piekritu. Ko es ar to gribu teikt? Pareizi tu saki – nedrīkst nokaut arī sevi, vismaz no teoloģijas viedokļa tā tas ir.

– Bet kas tev dzīvē kaiš? Mīloša sievietē, labs darbs!

– Mjā. Bet man garšo vīns... Pareizi tas nav. Germāņu zemēs klosteros darināja alu, bet citur – vīnu. Pa glāzītel pusdienas tas tika pagāršots. Kā mana pirmā sievasmāte teica – vīns nav ļaunums, bet tā ļaunprātīga un pārspiēta lietošana gan.

– Vai tu jūties vainīgs par to, ka dzer par daudz vīnu, vai arī jūties nesaprusts, ka par daudz dzer vīnu?

– Hm, nedz viens, nedz otrs. Man ir bijuši pilnīgi aturības periodi, un es tos tiešām izbaudīju. Taču man patīk iedzert... Jā, patiešām šis ir ļoti sarežģīts jautājums. Es savu Triju Zvaigžņu ordeni saņēmu vienlaikus ar vienu no Latvijas slavenākajiem narkologiem Viesturu Rudzīti. Pa burzmu mazliet aprunā-

jāties. Viņš stāstīja, ka esot zinātniski gadījumi, kad jau tūlī sāks dert, un vairs neesot šis no mājās, bet ir gadījumi, kad vecis pēc 80 gadiem pācēdai kļūst par bērnu. Tā notiek.

– Taču neviens jus nav redzējis, ka Kulakovs gulēta vārtu rīvēd vai nebūtu izdarījis savu darbu! No šī viedokļa – viss kārtībā.

– Jā, tieši tā, taču viens no dārtīvajiem ir atbildīgie alkoholiķi. Es nenoliedžu, ka tāds esmu, bet... Mans papīns savulaik vadīja vienu no labākajām Latvijas mētniecībām. Kad mammai bija jāpauca vīns par pilsēšanu, viņš brīnījās – kā, es taču visu leduru? Process notiek. Bet te ir jautājums par līdētārbu, tev pilnīga taisnība. Ko es par to varu teikt? Ļoti atvainoties, kurš ceļis un ļoti paldānam (saskumsti).

– Labi, pievērtamies labākām tēmām. Grupas Pērkonš un Menuets – man šķiet, ka pēdējā laikā tās to vien dara kā svētnaļpas jūteļejas.

– Paga, paga, ko noētmē jubileju? Labi, nu ir jau tā, bet meina, vai man šobrīd jāspējūti atbildēt... Mēs nupeit bijām ar koncertu Ērija, Dubnā, paviesojāmies arī kādā rokenrola slavas muzejā, kur bija apskatāmā dažādi smieklīgi tehniskie radēdēt tostarp no grupas *U2* – pāšīs saraksts ar alkoholiķajām dērtēriem, gan jau visiem domāts. Savukārt *AC/DC* vai *Aerosmith* saraksts bija pieminēti ārsts un trīs skēbekļa mākslas – savu jau iespēļeju. Ar *Mexueto* ir līdzīgi – varbūt dažam labam nodērtu skēbekļa mākslas (*smejas*)! Taču cilvēki mūs klausās. Šeit gan Adrians (Kukuves) daudz ko saka,da grēdē, uztaisot tūri. Bet laiks ir beigt.

– Kā tu vispār skaidros uz savu turpenāko radošo darbību? Ar grupu Pērkonš vai kā komponista, kas izpilda pastērtjuma darbus?

– Man ir uzrunājis arī Māris Sirmats un Viņšis akadēmiskais kurss Latvija, pēdējo orķestris Bija iespēja rādētās es labprāt iespēļešos spēlēšanā ar Pērkonšu, jo tur visur ir ļoti forši mūziķi, bet turpācāšu darbi arī citus darbus. Ir dažādi projekti.

– Būsimējot mūsu sarunu – vai tev dažkārt negribas pašam sev uzstāt uz pleca? Labi, Juris Kulakovs, dzer vīnu, bet tu arī vajadzējis un vari ledārt to, ko no tevis prasa!

– Jā, tas ir ļoti! Tu neesi pirmā, kas man to saka, ir ļoti laba aprūne, ka tu esi vajadzējis! Tas ir ļoti skaisti! Pulvertis man vēl ir, no manis varēti gaidīt mūziķu. 20. maijā *Laternu stundā* redzēsiet. Varbūt gaidīs būs klās drusciņ krāsnā, tikai ierasts (*smejas*). Taču vispār es par savu gadu saku tu nodomāju – laika pūdujums ir bezgalīgs. Brīnīgīgais latviešu komponists Emīls Dārtēns, kuram komponistu zinā etalons bija Wolfgang Amadejs Mocarts, baldījis, vai pārdzīvos viņa vecuma. Paldūva zem vīciena vai tramvaja. Bet mans mīļākais komponists ir Ludvīgs van Bēthovens, esmu ticis pāri 56 gadiem, man vairs nav no kā baldīties (*smejas*)! ■

VIENMĒR OPTIMISTS. Vai kāds ir redzējis Jurī Kulakovu drūmu? Viņam patīk dzīve

saliktos taksmēros. Balss bija le-va Akurateris, Zane Šmite, Līga Priede un... Ainārs Rubiķis. Jā, tas patis, kurš tagad diriģē simfoniskos orķestrus visā pasaulē. Starp citu, Ainārs ir superprofesionāls: trīs stundu laikā viņš visu iebļieca, redzot tikai notis, no lapas, neko vairāk nezīdno! Man bija jāuzraksta septiņas vai astoņas kompozīcijas. Laiks vēl ir? Nu... Vispār jau ir bēdzies, pēdējais termins bija 29. aprīlis, taču notis un demo esmu nodevis. Bet šobrīd ir jāpiestrādā pie visiem aranžējumiem. Smieklīgākais, ka uz mani gulstas arī atbildība par Eiropas himnas aranžiju. Speciāli gāju uz Latvijas Mūzikas akadēmijas nošu bibliotēku, paņēmu partitūru un tagad pētu – Ludvīgs van Bē-

thovens ir tiešām ļoti daudz sarakstījis (*smejas*)!

– Kā ir rakstīt pēc pasūtījuma – manuprāt, radošam cilvēkam tas ir nāvēģīgi grūti, kaut ko mēģināt sarakstīt uz sūtiena, ko vajā tagad un šobrīd!

– Latvijas Mūzikas akadēmijā mans profesors bija Pēteris Plakidis, un viņš teica, ka es šajā lomā esmu labākais students, bet no viņa atstāts ir vislabāk notis rakstās tad, kad redzu uz aīšās uzrakstu ar savu vārdu un konkrētu koncerta datumu... Rīt pirmatskaņojums! Tad vairs neko. Ja man kāds jautā, vai man atvilktnē gadījumā nav kāda dziesmiņa, tad – nē, nav! Ko tad, ja man vaica, vai rīt atvilktnē nevarētu būt kāda dziesmiņa? Atbilde ir – cik tūkstōši (*smejas*)!

Foto: Dainis Štāl, Dainis Štāl